

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **K. F.**, v zastoupení Daňové a účetní služby s.r.o., se sídlem Zbraslavská 12/11, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 6. 8. 2015 se žalobce domáhal ochrany proti tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného, za který považuje kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, zahájenou protokolem o ústním jednání č. j. 3738032/13/3013-05400-702431 ze dne 28. 11. 2013, neboť s ohledem na nesprávné zahájení probíhá daňová kontrola pro daň, u které prekludovalo právo správce daně daň vyměřit, resp. doměřit.

V podrobnostech žalobce namítl, že citovaným protokolem správce daně zahájil daňovou kontrolu pro daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011, avšak pro rok 2010 byla kontrola zahájena pouze formálně. Následně vydal správce daně dne 19. 12. 2013 výzvu č. j. 3845088/13/3013-05400-702431, kterou vyzval žalobce k předložení daňové evidence a dokladů za zdaňovací období roku 2010, čímž se snažil zhojit formální zahájení kontroly protokolem o ústním jednání. Na výzvu žalobce reagoval dne 17. 1. 2014 s tím, že další pokračování kontroly je nezákonným zásahem.

Podle žalobce mohl žalovaný výzvu k předložení dokladů datovat daleko dříve a krom toho si doklady mohl vyzvednout přímo v kanceláři daňového zástupce osobně bezprostředně po sepsání protokolu o zahájení kontroly. Výzva na předložení dokladů těsně před ukončením prekluzivní lhůty nemůže dostát požadavkům zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, na fyzické zahájení prověřování daňového základu žalobce.

Žalovaný při řešení stížnosti na postup správce daně, stejně jako Odvolací finanční ředitelství v rámci řešení žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, zaujali názor, že vydání výzvy k předložení dokladů ze dne 19. 12. 2013 je úkon přerušující běh prekluzivní lhůty, s čímž (stejně jako s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu) žalobce nesouhlasil a odvolával se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 41/2013 s tím, že daňový řád stanovuje odlišně vymezené cíle správy daní než zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Argumentace žalovaného rozsudky, které se týkaly staré právní úpravy, je proto nepřipadná.

Žalobce tvrdil, že vyčerpal všechny prostředky ochrany a zásah trvá dál, proto mu nebývá než domáhat se soudní ochrany.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že daňová kontrola neprobíhá pro zdaňovací období, pro které by prekludovalo právo správce daně vyměřit nebo doměřit daň. Ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2015 nejprve shrnul svůj dosavadní procesní postup, vč. postupu vyřízení stížnosti žalobce dle § 261 odst. 1 daňového řádu. K samotné žalobě uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalobce o nepoužitelnosti dosavadní judikatury a odkázal např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 7/2005, sp. zn. 5 Afs 78/2007 a sp. zn. 8 Aps 2/2010. Dále konstatoval, že okamžik zahájení daňové kontroly podle daňového řádu a zákona o správě daní a poplatků zůstal v podstatě stejný. I s odkazem na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 a na § 92 odst. 4 daňového řádu považoval žalovaný výzvu ze dne 19. 12. 2013 za úkon prodlužující běh prekluzivní lhůty.

Žalobce v replice ze dne 26. 9. 2015 uvedl, že žalovaný ve vyjádření pouze zopakoval svou argumentaci, kterou uvedl ve svých rozhodnutích a předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným tak zůstává posouzení otázky, zda výzva č.j. 3845088/13/3013-05400-702431 ze dne 19.12.2013, která byla zástupci žalobce doručena dne 20.12.2013 a která následovala po formálním sepsání protokolu o zahájení kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ze dne 28.11.2013, je úkonem, který přerušuje prekluzivní lhůtu, která by uplynula dne 31.12.2013.

Žalobce i nadále trvá na svém stanovisku, že za okolností a způsobem, jakým byla výzva k předložení dokladů vystavena, se jedná o formální akt žalovaného, jehož jediným účelem bylo přerušování běhu prekluzivní lhůty. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 54/2015-21 ze dne 20. května 2015, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání, aby

mohla přerušit běh prekluzivní lhůty, musí obsahovat konkrétní důvody k podání dodatečného daňového přiznání. Pokud tomuto požadavku výzva neobstojí, je nutno na ni pohlížet jako na formální úkon, jehož jediným účelem je posunutí běhu prekluzivní lhůty. Uvedené závěry tohoto rozsudku je podle žalobce nutno aplikovat i pro případ zahájení daňové kontroly. Vydání výzvy v souzené věci neodstraňovalo následky obstrukčního jednání daňového subjektu a nesměřovalo k prověřování jeho daňového základu, ale mělo jediný účel a to posunout běh prekluzivní lhůty.

Krajský soud v Brně na základě podané žaloby přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se předně musel vypořádat s otázkou včasnosti žaloby. V případě daňové kontroly připadá do úvahy jednak napadení celé daňové kontroly jako trvajících zásahu, u něhož je pojmově vyloučeno zmeškání subjektivní lhůty pro podání žaloby, a dále možnost napadení jednotlivého konkrétního úkonu v rámci daňové kontroly, u něhož je naopak zachování lhůty pro podání žaloby třeba zkoumat.

Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Afs 28/2014-51, dle kterého „[27] Je pravdou, že daňová kontrola nebo postup k odstranění pochybností může představovat nezákonný zásah ve svém celku. To bude ale výjimečné. Typicky to bude dáno tím, že vůbec nejsou splněny podmínky pro její provádění, prekludovalo se právo vybrat daň, jedná se o kontrolu bezdůvodně opakovanou apod. V takovém případě dojde k nezákonnému zásahu zpravidla již samotným zahájením daňové kontroly, která se dotkne svobodné sféry jednotlivce (srov. již usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004 110, č. 735/2006 Sb. NSS). Pravidlo je nicméně opačné, tedy nezákonný úkon nebo jiný akt správce daně zpravidla nezakládá nezákonnost řízení jako celku z hlediska ochrany před nezákonnými zásahy.

[28] Stěžovatelkou cit. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006 – 95, v žádném případě neříká, že jakákoliv nezákonně zahájená kontrola tvoří z hlediska žaloby podle § 82 násl. s. ř. s. jeden celek. Smyslem a základním poselstvím tohoto judikátu je naopak omezit okruh úkonů správce daně, které jsou přezkoumatelné v rámci řízení o zásahové žalobě.

[29] Pouze představuje-li daňová kontrola nebo postup k odstranění pochybností jako celek nezákonný zásah, platí závěr, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá (srov. k tomu stěžovatelkou cit. rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 Aps 1/2013 – 51, Statutární město Ostrava, bod 22).“

V souzené věci dospěl soud k závěru, že žalobce napadá celou probíhající daňovou kontrolu jako jeden zásah, a to právě z jednoho z několika přípustných důvodů – pro prekluzi práva vyměřit daň. Z tohoto důvodu připustil soud žalobu k meritornímu posouzení, neboť v případě, že by posoudil žalobu jako úkon napadající zahájení daňové kontroly, resp. napadající výzvu k doložení dokladů ze dne 19. 12. 2013, byla by žaloba opožděná, neboť k vyřízení posledního opravného prostředku došlo Odvolacím finančním ředitelstvím dne 13. 4. 2015 (doručeno 14. 4. 2015) a žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 5. 8. 2015, tedy po uplynutí subjektivní lhůty pro podání žaloby, která by uplynula dne 15. 6. 2015.

S ohledem na to, že soud shledal žalobu jako včas podanou, přistoupil k jejímu meritornímu přezkumu.

Daňový řád pro zahájení daňové kontroly stanovuje v § 87 odst. 1 větě první, že daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.

Citované ustanovení jednoznačně stanovuje podmínky pro zahájení daňové kontroly, přičemž požaduje, aby byl daňový subjekt formálně seznámen s předmětem a rozsahem daňové kontroly a aby správce daně začal fakticky realizovat daňovou kontrolu. Rozhodný, pro okamžik zahájení daňové kontroly, je den, kdy správce daně provede první úkon, jímž tyto skutečnosti daňovému subjektu oznámí a začne fakticky daňovou kontrolu provádět (srov. např. komentář Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žižková, M. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011).

Ze samotného ustanovení nijak nevyplývá, že by obě podmínky musely být splněny v jeden a ten samý okamžik. Zdejší soud nepovažuje za protizákonné, pokud je okamžik formálního sdělení a vlastního zahájení úkonů oddělen. Nová právní úprava, jakkoliv provedla vymezení okamžiku zahájení daňové kontroly, nic nezměnila normativně na tom, co již dříve akceptovala judikatura správních soudů, tedy rozdělení zahájení daňové kontroly do dvou okamžiků, avšak s tím, že oba úkony musí správce daně učinit v prekluzivní lhůtě. V případě oddělení obou úkonů je nutné totiž považovat za den zahájení daňové kontroly až ten den, kdy správce daně začal v kontrole fakticky konat.

V té souvislosti je klíčové, co je třeba považovat za faktické chování správce daně, kterým správce daně provádí daňovou kontrolu. Citovaná literatura uvádí, že „*za faktické zahájení kontroly lze považovat již okamžik, kdy správce daně začne např. klást daňovému subjektu nebo jeho zástupci otázky, dohodne se s daňovým subjektem na tom, které doklady vyžaduje předložit a kdy je daňový subjekt správcem daně předložit, provede prohlídku prostor daňového subjektu apod.*“, přičemž fakticitu zahájení daňové kontroly zdůrazňovala i historická judikatura vztahující se k původnímu zákonu o správě daní a poplatků (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005 – 96).

V souzené věci je z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 11. 2013 zřejmé, že se jednalo prioritně o zahájení daňové kontroly pro zdaňovací období roku 2013, která navazovala na postup k odstranění pochybností. Je evidentní, že ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období jsou v protokolu uvedeny podrobné závěry, které vedly správce daně ke změně z postupu k odstranění pochybností na daňovou kontrolu. V případě zdaňovacích období roku 2011 a 2010 vyplývá z protokolu závěr správce daně o nutnosti zahájit daňovou kontrolu právě ve vazbě na skutečnosti zjištěné pro zdaňovací období roku 2012.

Z uvedeného protokolu vyplývá jak předmět, tak i rozsah daňové kontroly ve vztahu k roku 2010, neboť je specifikována konkrétní daň i zdaňovací období, zároveň z něj vyplývá, že při tomto ústním jednání správce daně neučinil žádné kroky vedoucí k prověřování daňové povinnosti.

Klíčovou otázkou proto zůstává, zda výzva k doložení dokladů ze dne 19. 12. 2013 může být právě tím úkonem, kterým správce daně začal fakticky prověřovat daňovou povinnost žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že ano.

Již dřívější judikatura a v návaznosti na ní komentářová literatura k novému daňovému řádu považují za takový úkon např. dohodu o tom, které doklady mají být předloženy a kdy, případně tu skutečnost, že si správce daně při místním šetření vyžádá účetní doklady, které následně začne přezkoumávat. Jestliže lze považovat za úkon, kterým správce daně fakticky započne prověřovat daňovou povinnost daňového subjektu, dohodu o termínu předání účetních dokladů a jejich rozsahu, pak zdejší soud stejné účinky vidí i v uvedené výzvě, kterou správce daně daňovému subjektu (žalobci) autoritativně ukládá, jaké doklady má předložit a termín, do kdy tak má učinit. V obou případech nedisponuje správce daně účetními doklady v daný okamžik (tedy v okamžik dohody, resp. vydání výzvy) a nemůže tedy fakticky zkoumat jednotlivé doklady a přezkoumávat správnost daňové povinnosti. Jediný rozdíl je v autoritativnosti výzvy oproti konsensu dohody. Takový rozdíl ale není dostatečný k diferenciaci mezi oběma situacemi s dopadem do běhu prekluzivní lhůty. Správce daně disponuje zákonným oprávněním výzvu vydat, a pokud se rozhodne opatřit si doklady pro prověřování daňové povinnosti výzvou namísto dohody s daňovým subjektem, nebo namísto provedení místního šetření, při kterém si doklady odnese, je to pouze jeho volba procesního postupu. Věcně soud nevidí žádný rozdíl v tom, zda se daňový subjekt dohodne se správcem daně na rozsahu poskytnutí dokladů, termínu, místu a způsobu předání, nebo zda si daňový subjekt zajistí doklady svou činností při místním šetření, nebo zda uloží daňovému subjektu, aby mu ve stanoveném rozsahu a ve stanoveném termínu účetní doklady předložil. Vždy se jedná pouze o způsob zajištění si dokladů pro realizaci daňové kontroly a nelze preferovat určité způsoby a jiné naopak upozadňovat zvláště v situaci, kdy se jedná o realizaci zákonných oprávnění správce daně, jak se snaží naznačit žalobce.

Na rozdíl od žalobce se proto soud ztotožňuje se žalovaným, že výzva je úkonem, který směřoval k faktickému prověřování daňové povinnosti, a je tedy úkonem prodlužujícím běh prekluzivní lhůty.

Žalobce se ve svém posledním podání dovolával aktuálního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015-21. Podle zdejšího soudu není tento rozsudek pro věc relevantní. Podstatou odlišností oproti souzené věci spočívá především v tom, že daný rozsudek se zabýval náležitostmi, které musí obsahovat výzva k podání dodatečného daňového přiznání, aby se mohlo jednat o úkon prodlužující běh prekluzivní lhůty. Je pravdou, že citovaný rozsudek obsahuje žalobcem citovanou pasáž: *„daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Teprve takto kvalifikovaný úkon má pak za následek přerušování lhůty pro stanovení daně a započítání běhu nové tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu.“*

Nicméně žalobce opomněl zdůraznit, že celá pasáž zní: *„Na základě dalších stížnostních námitek se však Nejvyšší správní soud musí zabývat tím, zda neuvedení konkrétních důvodů pro podání dodatečného daňového tvrzení v posuzované věci způsobilo neúčinnost výzvy ve vztahu k běhu lhůty pro stanovení daně.“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2005, č. j. 5 Afs 36/2003 - 87, který byl publikován pod č. 698/2005 Sb. NSS, dospěl k závěru, že za okamžik zahájení daňové kontroly podle § 16 zákona o správě daní a poplatků není možno považovat sepsání protokolu o jejím zahájení, v němž je daňový subjekt pouze seznámen se skutečností, že u něj bude v následujícím období prováděna daňová kontrola, aniž by byly ze strany správce daně konány jakékoliv úkony s kontrolou související. Takový úkon proto nemá za následek přerušení běhu lhůty pro dodatečné stanovení daně ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Také v dalším rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005 - 96, publikovaném pod č. 1480/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že formální sepsání protokolu o zahájení daňové kontroly nelze považovat za úkon směřující k dodatečnému stanovení daně a přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, provedli správce daně první faktický úkon daňové kontroly deset měsíců po jejím formálním zahájení a více než čtyři měsíce po datu, kdy měla uplynout prekluzivní lhůta pro možné doměření daně.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konečně v usnesení ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, které bylo publikováno pod č. 2026/2010 Sb. NSS, uvedl, že úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona o správě daní a poplatků, přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové, za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky však nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušování běhu prekluzivní lhůty.

Podle těchto rozhodnutí vztahujících se ke znění § 16 zákona o správě daní a poplatků tedy formální zahájení daňové kontroly, jehož jediný či hlavní účel spočíval v posunutí konce prekluzivní lhůty, nebylo možné považovat za úkon podle § 47 odst. 2 věty první téhož zákona, který by měl za následek přerušování lhůty pro vyměření či dodatečné stanovení daně. V návaznosti na uvedenou judikaturu znění § 87 odst. 1 věty první daňového řádu stanoví, že daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Teprve takto kvalifikovaný úkon má pak za následek přerušování lhůty pro stanovení daně a započítání běhu nové tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu.“

I z žalobcem citovaného rozhodnutí je tedy patrné, že i Nejvyšší správní soud akceptuje v některých případech judikaturu k § 16 a § 47 zákona o správě daní a poplatků jako východiska pro daňový řád a jeho interpretaci, a to konkrétně ve vztahu k souzené věci i v tom, jaký má být charakter úkonů prodlužujících běh prekluzivní lhůty. Závěr žalobce, že je třeba závěry Nejvyššího správního soudu vztáhnout i na předmětnou věc jsou maximálně zjednodušující a opomíjející skutečnost, že v souzené věci nebyla daňová kontrola zahajována žádným rozhodnutím, na které by bylo nutno vztahovat závěry Nejvyššího správního soudu směřující k tomu, že musí být vymezeny konkrétní důvody pro zahájení daňové kontroly. Nadto v souzené věci byly důvody pro zahájení daňové kontroly jasně patrné z protokolu o ústním jednání.

Soud má jak z citovaného ustanovení § 87 odst. 1 daňového řádu, tak konečně i z aktuálního, citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za prokázané, že co do zahájení daňové kontroly je podstatné její faktické zahájení. Je sice zjevné, že žalobce jednání správce daně za faktické zahájení nepovažoval, avšak soud se s tímto závěrem ze shora uvedených důvodů neztotožnil.

Jelikož správce daně učinil ještě v průběhu prekluzivní lhůty kroky směřující k faktickému prověření daně, byla prodloužena prekluzivní lhůta pro stanovení daně a v rámci daňové kontroly proto není prověřována prekludovaná daňová povinnost.

Podle § 82 s.ř.s. má každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, právo domáhat se žalobou u soudu proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

K jednotlivým znakům nezákonného zásahu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li, **a to kumulativně**, splněny následující podmínky: „*Žalobce musí být **přímo** (1. podmínka) **zkrácen na svých právech** (2. podmínka) **nezákonným** (3. podmínka) **zásahem, pokynem nebo donucením** ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, **které nejsou rozhodnutím** (4. podmínka), **a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo** (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky **musí trvat nebo musí hrozit opakování** „zásahu“ (6. podmínka). *Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.*“ Citovaný rozsudek považuje zdejší soud za návodný i po změně úpravy řízení o ochraně před nezákonným zásahem nebo donucením správního orgánu a s účinností od 1. 1. 2012 (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 Aps 5/2012 – 52, dle kterého „*Zákonodárce, počínaje dnem 1. 1. 2012, umožnil žalovat i jen na určení, že zásah byl nezákonný (čímž byla odstraněna shora uvedená 6. podmínka důvodnosti návrhu) a rozšířil podmínky přípustnosti žaloby tak, že žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s.).*“)*

V souzené věci není splněna třetí podmínka uvedené definice, neboť zásah žalovaného, tedy probíhající daňová kontrola není nezákonná, resp. nebyla zahájena v rozporu se zákonem a neprobíhá pro prekludovanou daňovou povinnost.

S ohledem na to, že není splněna jedna z podmínek, jejichž kumulativní splnění je nutné pro konstatování nezákonného zásahu, naplněním dalších podmínek se již dále nezabýval, neboť by to bylo zcela nadbytečné.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu